

ДО ПРОЗОРЕЦА

На Милко Ралчевъ

И днеска мръкна. Вечерта прибира
отъ улицата всички минувачи,
прибирамъ се и азъ и те намирамъ
надъ книгата загубенъ самъ въвъ здрача.

Отъ твойта самота ми става мрачно —
сега те по обичамъ и разбирамъ,
ела до менъ и слушай вънъ какъ плаче
цигулката на оня слѣпъ неспирно.

Ела да си разкажемъ, примирени,
за всички случки презъ деня отминалъ,
за всички наши болки спотаени.

И вѣрвай, че въвъ тая вечеръ синя
скръбъта и мжката ни сподѣлени
ще отлетятъ съ трамвая, който мина.